

Kapitel 1

Eldad Koifman überquerte den Parkplatz des Gefängnisses. Er schwitzte. Es war ungewöhnlich heiß für diese Jahreszeit. Der Besuch im Gefängnis hatte sich als reine Zeitverschwendung herausgestellt. Der Gefangene hatte sich die Information über seinen Mitgefangenen nur ausgedacht. Er dachte wohl, wenn er der Polizei einen heißen Tipp gäbe, dann gäbe es Strafmilderung. Aber dafür muss man einen Tipp geben und keine Lüge. Eldad hasste Zeitverschwendung. Er stieg in seinen roten Fiat 550 ohne Klimaanlage und machte das Faltdach auf. Damals, als er vor 40 Jahren seinen Polizeidienst antrat, war dieses Auto sein ganzer Stolz gewesen. Sein Onkel Paulo hatte ihn mit nach Israel gebracht, als er Aliyah machte. Und ihn dann Eldad geschenkt. Niemand in Israel fuhr damals ein italienisches Auto. Und dann noch ein so kleines. Da passt ja nicht einmal eine schwangere Frau rein. Solche und ähnliche Kommentare musste er sich damals anhören. Heute, 40 Jahre später, sprach man ihn sogar manchmal auf der Straße an, ob man ihm diese Antiquität abkaufen könnte. So ändern sich die Zeiten.

Er schaute auf die Uhr. Auch sie war von Onkel Paulo. Es war viertel vor sechs. Sein Neffe Dror kam um 21.00 mit der Maschine aus Miami in Ben Gurion an. Er wollte früh am Flughafen sein. Nichts wäre schlimmer, als Dror warten zu lassen. Der Junge hatte schon genug Probleme.

פרק 1

אלדד קויפמן חצה את החניון של בית הסוהר. הוא הזיע. מוג האוויר הנה חם מהרגיל לעונה. התברר שהביקור הנה סתם בזבוז של זמן. האסיר פשוט המציא את המידע על חברו לפלא, פנראה מתוך שיקול שאם ייתן למשטרה אינה טיפ חם, אז יקצרו לו את תקופת המאסר. אבל בשביל זה צריקה לתת טיפ אמיתי ולא שקר. אלדד שנה לבזבוז זמן סתם. הוא נכנס לפיאט 550 האדום שלו ללא מיזוג אוויר ופתח את הגג המתקפל. לפני ארבעים שנה כשרק הצטרף למשטרה, המכונית הייתה הגאווה והשמחה שלו. דודו פאולו הביא אותה לישראל כשעשה עלייה, ואז נתן אותה לאלדד. בימים ההם, לאף אחד בארץ לא הנה אוטו איטלקי, קל וחומר קטן כזה. אפילו אישה בהריון לא תיכנס בו, אמרו לו אז, ועוד הערות דומות. היום, כעבור ארבעים שנה, אנשים לפעמים פנו אליו ברחוב ושאלו האם ניתן לקנות את העתיק הזה. איך הזמנים השתנו.

הוא הביט בשעון. גם אותו קיבל מדוד פאולו. הנה רבע לשש. אחיינו דרור הנה אמור לנחות בכן גוריון בתשע בערב במטוס ממיאמי. הוא רצה להגיע לשדה התעופה מוקדם. הדבר האחרון שרצה הנה לגרום לדרור לחכות. גם ככה לבחור יש מספיק בעיות.